

[Behnke]

Ét er, hvad vi helst havde set. Noget andet er, hvad der er praktisk og politisk muligt. Det, der er praktisk og politisk muligt, er det forslag, vi behandler i dag, og det vil derfor få Fremskridtspartiets varmeste anbefaling. Vi vil underveds lytte meget til, hvad der bliver sagt, også hvis der kommer saglige indvendinger fra hr. Erling Olsen eller andre. Men det, der for os er det afgørende og det vigtige, er, at vi kommer i gang med privatiseringer. Vi har i 1989 privatiseret en række huse, fast ejendom og jord osv. rundt omkring i landet. Dette er det første store selskab med levende mennesker og en going concern, som det hedder på nudansk. Det skal efter vores mening blive en stor succes. Det skal blive så stor en succes, at vi i resten af 1990 får endnu flere privatiseringer og op igennem 1990'erne for alvor kan få brudt med den socialdemokratiske samfundsmodel og få gjort mest muligt i det danske samfund til noget, der fungerer på private hænder.

Derfor vil dette forslag få en let og hurtig behandling fra Fremskridtspartiets side i det kommende udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Uanset at jeg får ordet som ordfører om lidt, kan jeg ikke undlade at stille hr. Behnke det spørgsmål, hvilken partifarve og hvilken politisk retning den regering havde, som i 1904 overførte 11 mio. kr. til statskassen, som hr. Behnke fandt det rimeligt at tage med i sin ordførertale. Så vidt jeg husker udenad, gik der 20 år fra det årstal, inden vi fik den første socialdemokratiske regering her i landet. Det må i så fald have været en borgerlig regering. Jeg går ud fra, at hr. Behnke kan erklære sig enig i dette. Derfor finder jeg anbringendet dårligt.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg må konstatere, at hr. Behnke ikke har noget imod konfiskation af andres penge – for atter en gang at bruge hr. Hastrups udtryk. Det, der slog mig mest, var, at hr. Behnke direkte sagde, at det eneste, som kunderne havde krav på af det, der stod i bemærkningerne, var deres retskrav på bonus. Nu er det sådan, at retskravene er meget lave, fordi ingen kender renten. Derfor er det en almindelig forudsætning, at af-

kastet af kapitalen går til kunderne, og sådan har det været i mange, mange år. Det er fastsat i bonusregulativet. Enhver, der har tegnet en forsikring i Statsanstalten, har gjort det under den udtrykkelige forudsætning, at al afkastet af formuen alene gik til bonus.

Sådan var det ikke i forrige århundrede. I begyndelsen udbetalte man bare det lovpligtige; man var ikke så vant til at lave forsikringer, og derfor opstod der tvivl på et tidspunkt, hvor der var ophobet overskud. Man besluttede i 1904, at staten fik disse 11 mio. til endeligt afkald på eller endelig betaling for, hvad de havde bidraget. Derefter skulle resten i fremtiden gå til kundernes bonus. Det er det, som et flertal, inkl. hr. Behnke, nu vil forgrube sig på.

(Kort bemærkning).

Erling Olsen (S):

Når der i 1904 kunne overføres 11 mio. kr. til statskassen, skyldtes det § 21, stk. 4, i loven af 1870, hvor man skrev, at når der var dannet reservefond, bliver det ved finansloven eller særlig lov at bestemme, hvorledes den eventuelle forøgelse af et sådant overskud skal komme staten til gode. Det, der var typisk for 1904-loven, var, at § 21, stk. 4, blev ophævet. På den måde gav staten i virkeligheden Statsanstalten en art saldokvittering. Det kunne passende være omtalt i det partsindlæg, som kaldes en betænkning fra det særlige udvalg, skrevet af Justitsministeriet og Kammeradvokaturen i fællesskab. Læsning af denne betænkning efterlader nærmest det indtryk, at Justitsministeriets lovfdeling allerede er blevet privatiseret og fusioneret med Kammeradvokaturen.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Hr. Arne Melchior spørger, hvilken regering der var i 1904. Så præsent har jeg ikke min Danmarkshistorie, at jeg kan svare på det.

Det, der interesserede mig, var, at der fandt den pengetransaktion sted på det tidspunkt. Hvilken regering der gjorde det, hvilket flertal der i det daværende Folketing bakkede op om det, interesserer mig ikke så meget. Det, der interesserede mig, var, at handlingen fandt sted, en handling, som altså indgik i dette spørgsmål om overskudsdeling.